ΓΛΥΚΥΤΑΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἡμεῖς, ἀπήντησαν καὶ οἱ τρεῖς.

— Ἐλᾶτε λοιπόν.

Ἀνεβήκαμε σ' ἕνα ὕψωμα καὶ κατεβήκαμε σ' ἕνα λιβάδι.

Ἐκεῖ ἕνας λοχαγὸς ἐπὶ κεφαλῆς δώδεκα στρατιωτῶν παρουσιάσθη. Οἱ συνοδοί μας στρατιῶται μᾶς ἐκύτταζαν καὶ μιλοῦσαν σιγά.

Τί λέτε; τοὺς ρώτησα

— Λέμε, εἶπαν, ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς μπορεῖ νὰ σᾶς πληροφορήσῃ.

Καὶ μοῦ ἔδειξαν τὸν λοχαγόν. Τί πληροφορίες μποροῦσε αὐτὸς νὰ μοῦ δώσῃ; Ἐν τούτοις προχώρησα καὶ ζήτησα νὰ τὸν π ησιάσω.

Κάποιος στρατιώτης μ' ἐμπόδισε, ἀλλὰ κατόπιν τῆς ἐπιμονῆς μου ἀναγκάσθηκε νὰ τοῦ φωνάξῃ:

— Λοχαγὲ Κύριε Βιτεράνε!

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐστάθηκε κ ὶ προσπαθοῦσε νὰ μὲ διακρίνῃ μέσα στὸ σκοτάδι.

— Ποῖος μὲ φωνάζει; ρώτησε.

— Θέλουν νὰ σᾶς μιλήσουν.

— Ποιός;

— Μία γυναῖκα.

— Γυναῖκα αὐτὴ τὴν ὥρα στὸ πεδίον τῆς μάχης;

— Γιατὶ ὄχι, κύριε; εἶπα. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἔρ ετ ι νὰ ζητήσῃ αὐτὸν ποὺ ἀγαπᾷ γιὰ νὰ τὸν περιποιηθῇ ἂν εἶναι πληγωμένος ἢ νὰ τὸν θάψῃ ἂν εἶναι νεκρός!

Ὁ ἀξιωματικὸς, ἄνδρας τριάντα ἐτῶν περίπου, ἐπλησίασε. Ἄμα μὲ διέκρινε, μὲ ρώτησε:

— Τὶ ζητᾶτε κυρία;

— Τὸν Ἀντώνιον δέ Βουρβὼν, κόμητα δὲ Μορὲ ἀπήντησα.

Τρομαγμένος τότε ὁ ἀξιωματικὸς, μοῦ εἶπε.

— Ζητεῖτε τὸν κόμητα δὲ Μορέ;

— Μάλιστα. Οἱ γενναῖοι αὐτοὶ στρατιῶται μοῦ εἶπαν, ὅτι εἶσθε ὁ μόνος ποῦ μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε πληροφορίες σαφεῖς.

— Κυρία μου, τὸ μόνον ποὺ γνωρίζω εἶναι ὅτι ὅταν ἄρχισεν ὁ πυροβολισμὸς, οἱ καραβινοφόροι μου ὠπισθοδρόμησαν καὶ κατ' ἀνωτέραν διαταγὴν ὠπισθοδρόμησα καὶ ἐγώ.

— Εἶδα ἐν τούτοις ποὺ μετέφεραν κάπου τὸν Κόμητα αἱμόρφυτον καὶ χωρὶς καπέλλο..

Πέστε μου ὅμως....Σὲ τὶ μπορῶ νὰ σᾶς χρησιμεύσω; Θ σᾶς βοηθήσω μὲ κάθε τρόπον νὰ τὸν εὕρετε.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, τίποτε ἄλλο δὲν ζητῶ, παρὰ νὰ μοῦ δείξετε τὸ μέρος ποὺ ἔπεσε καὶ νὰ μοῦ πῆτε που τὸν μετέφεραν.

— Πρὸς τὴν Φονδέλλ κυρία, ἀλλὰ διὰ νὰ βεβαιωθῆτε καλύτερα θὰ προχωρήσετε ἕνα τέταρτον ἀπὸ δῶ καὶ θὰ ἀπαντήσετε ἕνα σπῆτι στὸ ὁποῖον θὰ σᾶς δώσουν καλυτέρας πληροφορίας.

— Ἐννόησες; ἠρώτησα τὸν κηπουρόν.

— Ναὶ, ἀπήντησεν αὐτός.

— Θέλετε νὰ σᾶς προσφέρω, κυρία, τ' ἄλογό μου; μὲ ρώτησεν ὁ λοχαγός.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, ἀπήντησα. Ὅ,τι ζητοῦσα τὸ ἔμαθα. Ἐκάματε ἄλλως τε ὅ,τι μπορούσατε γιὰ μένα.

Ἐμοίρασα κατόπιν μερικὰ λουδοβίκια στοὺς τρεῖς συν δούς μου στρατιώτας. Οἱ δύο ἀπεμακρύνθησαν ἀμέσως. Ὁ τρίτος ὅμως ἐπέμενε νὰ μὲ συνοδεύσῃ

Προχωροῦσα καὶ ἀπὸ περιέργειαν ἐγύρισα νὰ χαιρετίσω διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν γῆν ποὺ ἐποτίσθηκε μὲ τὸ αἷμά σου, ὅταν εἶδα τὸν ἀξιωματικὸν νὰ κάθεται ἀκόμη στὴν ἴδια θέσι καὶ νὰ μὲ κυττάζῃ περίλυπα....

Ἐφθάσαμε τέλος στό σπῆτι ἐκεῖνο, συναντῶντες διαρκῶς στὸ δρόμο μας πτώματα. Εἶχα συνηθίσει στὸ θέαμα αὐτὸ καὶ δὲν μ' ἐτρόμαζε πειά.

Τὸ σπῆτι ἦταν καὶ αὐτὸ γεμᾶτο πληγωμένους, ξαπλωμένους πάνω σὲ ἄχυρα.

Ἄρχισα νὰ τοὺς ρωτῶ. Κάποιος λιποθυμισμένος ἄκου ε τὰ λόγια μου καὶ ἀνασηκώθηκε στὸν ἀγκῶνά του.

— Τὸν κόμητα δὲ Μορέ, εἶπε, τον εἶδα νὰ τὸν περνοῦν πάνω στὸ ἁμάξι τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Βασιλέως, πληγωμένον βαρειά!

— Θεέ μου! ἐφώναξα καὶ ποῦ τὸν ὡδήγησαν;

— Δὲν ξέρω. Μόνον ἄκουσα ν' ἀναφέρουν τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Βανταδούρ.

— Ναὶ, τώρα κατάλαβα! Εἶπα. Τὸν μετέφεραν στὴ μονὴ τῆς Προυΐλης. Εὐχαριστῶ φίλε μου.

Ἄφησα πλάϊ του λίγα λουδοβίκια καὶ μὲ τὸν κηπουρό μου προγωρήσαμε δύο λεῦγες πεζῆ, γιατὶ τὸ ἄλογό του ἔπεσεν ἀπὸ τὸν κόπον.

— Ἔπεφτε βροχὴ, ἀλλ' ἐγὼ εἶχα τὸν νοῦν μου σὲ σένα καὶ ἐξακολουθοῦσα τὸν δρόμον μου μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ἀστραπῶν ποῦ ἐφώτιζαν.

Ὁ κηπουρὸς μὲ παρεκάλεσε νὰ μείνω κάτω ἀπὸ κανένα δένδρο καὶ νὰ προφυλαχθῶ, ἀλλ' ἐγὼ ἀνυπομονοῦσα καὶ δὲν τοῦ ἀπήντησα καθόλου.

Σὲ λίγο στὸ δένδρο ποὺ μοῦ ἔδειχνε νὰ προφυλοχθῶ ἀπ' τὴ βροχὴ ἔπεσε ἕνας κεραυνὸς καὶ τὸ ἔκοψε!

— Κυρία, ὁ Θεὸς σᾶς ὑποστηρίζει, μοῦ εἶπεν: Ἄς πηγαίνουμε λοιπόν, γρήγορα.

Ἄλλη ἀστραπὴ μᾶς ἔδειξε πειὰ τὸν δρόμο πρὸς τὴν μονήν. Ἐδιπλασίασα τὰ βήματά μου καὶ ἐφθάσαμε.

Ὅλοι ἐκοιμῶντο ἐκεῖ.

Μετὰ παρακλήσεις πολλὲς μοῦ ἄνοιξαν, Ἦταν φανερὸ ὅτι μᾶς ἄκουγαν ποῦ χτυπούσαμε, ἀλλ' ἐφοβοῦντο τὴν ἐπίσκεψιν ληστῶν. Τοὺς ἔδωσα τὸ ὄνομά μου καὶ ἐζήτησα πληροφορίες γιὰ σένα.

Ἡ θυρωρὸς δὲν ἤξερε τὶ ἤθελα νὰ 'πῶ καὶ μ' ἐβεβαίωνε ὅτι δὲν σὲ εἶδε, οὔτε ὅτι ἐπληγώθηκες ἐγνώριζε.

Ἐξήτησα τότε νὰ μιλήσω στὴν κυρία Βανταδούρ.

Μὲ ὡδήγησαν πρὸς αὐτήν. Τὴν βρῆκα ντυμένην, γιατὶ οἱ χτῦποί μας τὴν ἀνάγκασαν νὰ σηκωθῇ γιὰ νὰ δῇ τὶ συμβαίνει.

Τῆς ἔδωσα θάρρος, τῆς εἶπα ὅ ι ἔρχομαι ἀπὸ τὸ Σαὶν—Πὸν, τῆς ἔδειξα τὸ καπέλλο σου, τῆς διηγήθηκα τὶς πληροφορίες ποὺ εἶχα λάβει καὶ ἐτελείωσα, ὁρκίζοντάς την στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, νὰ μοῦ πῇ ὅ τι ἤξερε γιὰ σένα.

Ἀλλ' αὐτὴ μοῦ εἶπεν, ὅτι μὲ ἠπάτησαν ὅτι δὲν σὲ εἶδε οὔτε ἄκουσε τίποτε γιὰ σένα. Ἴσως μοῦ ἐξήγησε, ἡ ἅμαξα νὰ πῆρε ἄλλον δρόμο.

Ἔπεσα σὲ μιὰ καρέκλα μόλις ἄκουσα τὰ λόγια της αὐτά. Αἱ δυνάμεις μου μ' ἐγκατέλειψαν!

Ἡ ἡγουμένη ἐφώναξε τὰς θεραπαινίδας της, μοῦ ἔβγαλαν τὰ μουσκεμένα ἀπὸ τὴ βροχὴ ροῦχά μου καὶ μοῦ ἑτοίμασαν λουτρό, μέσα στὸ ὁποῖον ἐλιποθύμησα καὶ γιὰ δευτέρα φορά.

Ὅταν συνῆλθα ἄκουσα νὰ λένε ὅτι, ἡ ἅμαξα εἶχε προχωρήσει πρὸς τὰς Μαζέρας. Ἐρώτησα καὶ πάλιν καὶ μοῦ εἶπαν ὅτι τὴν πληροφορίαν αὐτὴν τοὺς τὴν ἔδωσε ἕνος ἐντόπιος ποὺ ἔφερε τὸ γάλα στὴ μονή.

Ἡ ἡγουμένη προσεφέρθη νὰ μοῦ δώσῃ ἁμάξι νὰ προχωρήσω ἂν ἤθελα νὰ συνεχίσω το δρομο μου.

Ἐδέχθηκα.

Μοῦ ἔφεραν ἐνδύματα καὶ πέδιλα γιατὶ τὰ δικά μου τὰ εἶχα ξεσχίσει στοὺς δρόμους, στ' ἀγκάθια καὶ τὰ χα όκλαδα τῆς ἐρημιᾶς..

Ἡ κ. Βανταδοὺρ διέταξε ὡσαύτως νὰ μὲ συνοδεύσῃ ὁ ἁμαξηλάτης της καὶ ἐφύγαμε. Σὲ διάφορα μέρη ποὺ περάσαμε δὲν ἔχανα τὸν καιρό μου καὶ πάντα ἐρωτοῦσα γιὰ σένα. Μὰ τοῦ κάκου.., Πολλοὶ μάλιστα δὲν ἤξευραν καλὰ καλὰ ὅτι εἶχε γίνει μάχη στὸ Καστελνοδαρύ,

Ἐφθάσαμε τέλος στὴς πύλες τῶν Μαγερῶν.

Καὶ ἐδῶ ἐπίσης κανεὶς δὲν εἶδε τὴν ἅμαξαν ποὺ σὲ μετέφεραν. Πρῶτοι ἡμεῖς τοὺς ἐδώσαμε τὴν εἴδησι γιὰ τὴ μάχη τοῦ Καστελνοδαρύ.

Σὲ λίγο ἕνας ἀξιωματικὸς ἔφιππος ἦλθε ν' ἀναγγείλῃ στὸν ἀδελφὸ τοῦ Βασιλέως, ὅτι ὁ δὲ Μοτμορανσὺ αἰχμαλωτίσθηκε καὶ ὅτι ὁ Δὲ Ριὲ ἐπληγώθηκε.

Ἐχάσαμε πλέον τὰ ἴχνη σου καὶ σὲ ἀναζητοῦσα πειὰ στὴ τύχη..

Μεταξὺ τῆς Φονδέλλης καὶ τῆς μονῆς ἡ ἅμαξα ἔγινεν ἄφαντος.

Στὸ Πεῦρὸκ βρῆκα τὸν οἰκονόμο ποὺ εἴχαμε στὸ σπίτι τῆς Βαλεντίας, γιατὶ ὁ πατέρας μου εἶχε εἰδοποιήσει ὅτι θὰ πήγαινε στὸν πύργο νὰ περάσῃ δυὸ ἢ τρεῖς μῆνες καὶ ἔστειλε νὰ μὲ ζητήσουν νὰ πάω καὶ ἐγώ.

Ἔχασα κάθε ἐλπίδα πλέον νὰ σ' εὕρω καὶ ἐγύρισα στὸν πύργο.

Τὴν ἄλλη μέρα ἦλθε καὶ ὁ πατέρας μου, ὁ ὁποῖος μὲ βρῆκε σὲ ἀθλία κατάστασι.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ πύργου μ' ἐσέβοντο πολύ, ὥστε, καθὼς μοῦ ἔλεγεν ὁ οἰκονόμος, κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ ὁμιλήσῃ γιὰ τὸ ταξεῖδί μου αὐτὸ καὶ τὴ περιπλάνησί μου.

(Ἀκολουθεῖ)